

Sammanfattning

I betänkandet behandlar utskottet regeringens proposition 2000/2001:34 om talerätt för vissa utländska konsumentmyndigheter och konsumentorganisationer jämte två med anledning av propositionen väckta motioner.

I syfte att genomföra ett EG-direktiv (98/27/EG) om förbudsföreläggande för att skydda konsumenternas intressen föreslås i propositionen en lag som säkerställer att utländska godkända organ i en annan EES-stat ges behörighet att företräda sitt lands konsumentintressen i svensk domstol, i första hand Marknadsdomstolen, gentemot en näringsidkare i Sverige. Den nya lagstiftningen föreslås träda i kraft den 1 januari 2001.

I motionerna tas upp frågor om *dels* vilket lands lag som skall tillämpas, *dels* vilka svenska organ som skall anmälas till kommissionen som godkända organ.

Utskottet tillstyrker regeringens lagförslag med en lagteknisk justering och avstyrker bifall till motionerna.

Till betänkandet har fogats två reservationer och ett särskilt yttrande.

Propositionen

I proposition 2000/01:34 föreslår regeringen (Finansdepartementet) – efter hörande av Lagrådet – att riksdagen antar de i propositionen framlagda förslagen till

1. lag om talerätt för vissa utländska konsumentmyndigheter och konsumentorganisationer,
 2. lag om ändring i lagen (1970:417) om marknadsdomstol m.m.
- Lagförslagen har intagits som bilaga 1 till betänkandet.

Motionerna

2000/01:L1 av Stig Rindborg m.fl. (m) vari föreslås att riksdagen fattar följande beslut:

1. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförts om godkännande av organ.
2. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförts om att inte utesluta företag eller företagsorganisationer som möjliga godkända organ.

3. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförts om sändarlandsprincipen.

2000/01:LU3

2000/01:L2 av Ana Maria Narti m.fl. (fp) vari föreslås att riksdagen fattar följande beslut:

Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som i motionen anförts om kriterier för vilka myndigheter och organisationer som kan anmälas som godkända organ.

Utskottet

Inledning – direktivet

Inom EU har ett flertal direktiv tagits fram i syfte att skydda konsumenter – både som enskilda och som kollektiv. Det har emellertid visat sig att det inte alltid varit möjligt att få överträdelser till skada för konsumenternas kollektiva intressen att upphöra i tid. Anledningen härtill är bl.a. att ett rättsligt avgörande på den kollektiva konsumenträttens område inte kan påräkna erkännande och verkställighet i andra länder på samma sätt som domar på privaträttens område (se Michael Bogdan, EU-direktivet om förbudsföreläggande för att skydda konsumenternas intressen, Svensk Juristtidning, 1998, s. 532).

I maj 1998 antog Europaparlamentet och Europeiska unionens råd direktiv (98/27/EG) om förbudsföreläggande för att skydda konsumenternas intressen. Medlemsstaterna skall ha genomfört direktivet senast den 1 januari 2001.

Direktivets syfte är att stärka konsumentskyddet vid sådana överträdelser av bestämmelser som genomför vissa konsumentskyddsdirektiv när överträdelserna har sitt ursprung i en medlemsstat men sina skadeverkningar i en annan medlemsstat. Detta konsumentskydd kan enligt direktivet åstadkommas genom ömsesidigt erkännande av s.k. *godkända organ*, vilka ges rätt att vända sig till tillsynsorgan och domstol i det land varifrån överträdelsen har sitt ursprung med yrkande om att den fortsatta överträdelsen omedelbart skall stoppas. Härigenom finns, enligt direktivet, goda utsikter för att tillsynsorganen effektivt kan ingripa mot överträdelser inte bara i det egna landet utan även i ett annat land inom EU. Direktivet syftar till att stärka både konsumentskyddet vid gränsöverskridande överträdelser och den inre marknadens funktion. I artikel 1 anges direktivets tillämpningsområde. Syftet är att tillnärma medlemsstaternas lagar och andra författningar till varandra när det gäller åtgärder för förbudsföreläggande till skydd för de kollektiva konsumentintressen som omfattas av de direktiv som anges i en förteckning som finns i en bilaga till direktivet. Med överträdelse avses i direktivet varje handling som strider mot de direktiv som anges i förteckningen, så som de har införlivats i medlemsstaternas rättsordningar, och som skadar de kollektiva konsumentintressena.

I propositionen föreslås en ny lag, en allmän processuell speciallag, som syftar till att genomföra direktivet. Alternativet – att genomföra direktivet genom att komplettera de enskilda lagarna som i svensk rätt genomfört de direktiv som anges i förbudsföreläggandedirektivets bilaga – avvisas av lagtekniska skäl.

Flera av de lagar som genomför direktiven i bilagan till förbudsföreläggandedirektivet omfattar även stater som är anslutna till Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES). Den nya lagen föreslås därför omfatta även sådana stater. Genom den nya lagen säkerställs att utländska godkända organ i en EES-stat ges behörighet att företräda sitt lands konsumentintressen i svensk domstol, i första hand Marknadsdomstolen. Talan får riktas mot en näringsidkare i Sverige och får avse föreläggande om förbud eller åläggande att betala särskild avgift. Innan talan väcks skall det godkända organet först genom samråd med motparten ha gett denne möjlighet att frivilligt upphöra med överträdelsen.

Förutom den nya lagen föreslår regeringen en ändring i lagen (1970:417) om marknadsdomstol m.m. Förslaget innebär att Marknadsdomstolen ges behörighet att tillämpa den nya lagen om talerätt.

Den nya lagstiftningen föreslås träda i kraft den 1 januari 2001.

Till grund för förslagen ligger en inom Finansdepartementet utarbetad promemoria (Ds 2000:32) Talerätt vid gränsöverskridande överträdelser inom konsumenträtten – genomförande av förbudsföreläggandedirektivet. Promemorian har remissbehandlats.

Några invändningar mot de i propositionen framlagda lagförslagen har inte framställts motionsledes. Utskottet kan inte finna annat än att vad som föreslås innebär att Sverige uppfyller vad som åläggs medlemsstaterna genom förbudsföreläggandedirektivet, och utskottet tillstyrker att lagförslagen genomförs.

När det gäller förslaget till lag om ändring i lagen om marknadsdomstol m.m. (lagförslag 2) framlägger utskottet ett eget förslag till ny lydelse av 1 § nämnda lag enligt vad som framgår av bilaga 2. Skälet härtill är att riksdagen nyligen har beslutat om en viss annan ändring av paragrafen i fråga, vilken skall träda i kraft den 1 januari 2001 (prop. 1999/2000:140, bet. NU4, rskr. 16, SFS 2000:1024).

Tillämplig lag – lagvalsfrågan

Enligt artikel 2.2 i förbudsföreläggandedirektivet skall direktivet inte påverka internationellt privaträttsliga regler med avseende på tillämplig lag. Detta leder således, enligt vad som anges i artikeln, normalt till tillämpning av antingen lagen i den medlemsstat där överträdelsen har sitt ursprung (*ursprunglandsprincipen*) eller lagen i den medlemsstat där överträdelsen får effekt (*effektlandsprincipen*).

Europaparlamentet och rådets direktiv 2000/31/EG om vissa rättsliga aspekter på informationssamhällets tjänster, särskilt elektronisk handel, på den inre marknaden (direktivet om elektronisk handel) har nyligen antagits

och skall genomföras i svensk rätt. Direktivet föreskriver som huvudregel en tillämpning av ursprungslandets (sändarlandets lag) för informationssamhällets tjänster. I Regeringskansliet bereds ett förslag till den reglering som behövs för genomförandet.

I propositionen gör regeringen bedömningen att någon bestämmelse om vilket lands *materiella* regler om konsumentskyddet som skall tillämpas inte bör införas. Formuleringen av artikel 2.2 i förbudsföreläggandedirektivet är, enligt regeringens mening, så allmän och utan styrande effekt att den knappast medför några förpliktelser för medlemsstaterna. Det är uppenbart att man med enbart bestämmelsen som grund inte kan träffa något bestämt val mellan ursprungslandets lag – som också är domstolslandets lag – och effektlandets lag när det gäller tillämplig kollektiv konsumenträtt.

När det gäller bestämmelser som har övervägande processrättslig karaktär, exempelvis möjligheterna att förelägga och utdöma viten, gör regeringen bedömningen, att det inte bör råda någon tvekan om att svensk domstol har att tillämpa endast svenska bestämmelser.

Med anledning av att vissa remissinstanser påpekat att avsaknaden av materiella lagvalsregler kan leda till rättsosäkerhet anför regeringen att det naturligtvis vore tillfredsställande för den svenske näringsidkaren att kunna förlita sig på att svensk rätt, som får antas vara mer bekant än främmande rätt, kommer att tillämpas på marknadsföringen. Häremot kan, enligt regeringens mening, ställas konsumenternas intresse av att kunna förlita sig på att samma regler gäller inom samma marknad oavsett var aktiviteten har sitt ursprung. Från konkurrenssynpunkt kan det också ligga i näringsidkarens intresse att marknadsföringsåtgärder som riktar sig till en viss marknad behandlas på samma sätt och inte enligt olika rättsordningar.

I motion L1 av Stig Rindborg m.fl. (m) kritiserar att det framlagda lagförslaget inte innefattar någon lagvalsregel. Enligt motionärernas mening blir därför förutsebarheten i fråga om vilket lands lag som kommer att tillämpas låg. På en alltmer internationaliserad marknad är det, anför motionärerna, rimligt att företag kan förutse vilka regler som kommer att tillämpas på deras marknadsföring. I en tillvaro där marknadsföring och handel alltmer sker via Internet blir, enligt motionärernas mening, situationen orimlig om effektlandsprincipen tillämpas. I motionen pekas på att sändarlandsprincipen nu slagits fast i det s.k. e-handelsdirektivet. För att uppnå klarhet och förutsebarhet bör sändarlandsprincipen tillämpas även när det gäller andra internationella handelsrättsliga företeelser. Mot denna bakgrund föreslås i motionen att riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om sändarlandsprincipen (yrkande 3).

I likhet med regeringen anser utskottet att det är svårt att ge generella riktlinjer för i vilka situationer ursprungslandsprincipen respektive effektlandsprincipen bör tillämpas på lagvalet. Den omständigheten att direktivet om elektronisk handel som huvudregel föreskriver tillämpning av ursprungslandets (sändarlandets) lag kan inte läggas till grund för att generellt förorda ursprungslandsprincipen i fråga om förbudsföreläggandedirektivet – i vart fall inte i nuvarande beredningsläge. Som regeringen anför kan det inte heller ligga i svenska företags intressen att den svenska jämförelsevis långtgående kollektiva konsumenträtten skall hindra dem från att i ett annat EES-

land vidta marknadsföringsåtgärder som är tillåtna för inhemska företag. Till saken hör också att EG-domstolen kan förväntas komma att ge vägledning till de inhemska domstolarna i fråga om vilken lagvalsprincip som skall tillämpas. I enlighet med vad bl.a. Juridiska fakultetsnämnden vid Stockholms universitet påpekat i sitt remissvar över den promemoria som ligger till grund för propositionen, torde det sålunda vara lämpligast att lämna dessa frågor till rättstillämpningen. Enligt Juridiska fakultetsnämnden är det emellertid en svaghet att direktivet inte innehåller någon lagvalsregel. Om det skulle visa sig att avsaknaden av en lagvalsregel medför olägenheter utgår utskottet från att regeringen i lämpligt sammanhang agerar för att få till stånd en ändring eller tillägg i direktivet.

Med det anförda avstyrker utskottet bifall till motion L1 yrkande 3.

Svenska behöriga organ – vem eller vilka skall anmälas?

I artikel 3 i förbudsföreläggandedirektivet definieras de i effektlandet godkända organ som kan väcka talan mot ett företag i domstolslandet. Det rör sig om varje organ eller organisation som verderbörligen inrättas i enlighet med lagen i en medlemsstat och som har ett berättigat intresse av att säkerställa att man följer de bestämmelser som nationellt genomförts på grundval av de direktiv som finns i en bilaga till förbudsföreläggandedirektivet. Som sådana organ anges särskilt ett eller flera oberoende offentliga organ, med särskilt ansvar för att skydda kollektiva konsumentintressen eller organisationer vilkas syfte är att skydda sådana intressen. Respektive medlemsstat skall anmäla godkända organ till kommissionen för publicering i Europeiska gemenskapernas officiella tidning. Ett publicerat organ har rättskapacitet till dess motsatsen publicerats.

Av propositionen (avsnitt 6) framgår att de svenska organen skall anmälas till kommissionen efter beslut av regeringen. Enligt vad regeringen uttalar bör endast sådana organ som har ekonomiska förutsättningar och realistiska möjligheter att både initiera och föra en process utomlands anmälas. I det avsnitt av propositionen som behandlar frågan om vem som skall vara dömande instans (avsnitt 5.1) säger regeringen dock att det ligger nära till hands att Konsumentombudsmannen kan ses som ett sådant godkänt organ som för Sveriges del skall få föra talan i ett annat land.

Vad som anges i artikel 3 torde, enligt regeringens mening, utesluta att exempelvis företag eller företagsorganisationer kan tillerkännas status som godkänt organ. En annan begränsning är att det endast kan komma i fråga att godkänna organ som har inrättats i enlighet med lagen i en medlemsstat. Det betyder att världsomfattande organisationer med säte utanför EU inte kan bli godkända organ. En annan fråga beträffande företagsorganisationer och sistnämnda slag av organisationer är om domstolen ändå vill ge organisationen talerätt i ett enskilt fall. Detta torde, enligt regeringens bedömning, knappast direktivet eller den föreslagna lagen hindra.

Frågor som gäller vilka organ som lämpligen för svenskt vidkommande bör anmälas till kommissionen som godkända organ tas upp i båda de i ärendet aktuella motionerna.

Stig Rindborg m.fl. (m) anför i motion L1 att det är oklart vilka kriterier som kommer att gälla för att ett svenskt organ skall anmälas. Det enda klargörande som står att finna i propositionen är, enligt motionärernas mening, att regeringen inte kommer att acceptera vare sig företag eller företagsorganisationer. Motionärerna anser att den knapphändiga information som regeringen gett i detta avseende inte är tillfyllest när det gäller att avgöra vilka organ som kan komma i fråga. Enligt motionärernas mening finns inte någon anledning till att kategoriskt utesluta företag och företagsorganisationer från möjligheten att föra talan för ett allmänt konsumentintresse. Företag och branschorganisationer som arbetar för fri konkurrens är, anser motionärerna, ofta de första som reagerar mot konkurrenternas överträdelse. Motionärerna menar att självinsanering är en metod som skall uppmuntras också i förevarande sammanhang. Med hänsyn till de svårigheter som föreligger i fråga om valet av godkända organ bör lagen, enligt motionärernas mening, bli föremål för bevakning och uppföljning. Därutöver bör riksdagen ge regeringen i uppdrag att lägga fram förslag till riksdagen för beslut av vilka organ som skall godkännas. I motionen föreslås att riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförts dels om godkännande av organ (yrkande 1), dels om att inte utesluta företag eller företagsorganisationer som möjliga godkända organ (yrkande 2).

I motion L2 är också Ana Maria Narti m.fl. (fp) kritiska mot att regeringen i förevarande proposition inte redovisat vilka organisationer och myndigheter som regeringen avser att anmäla till kommissionen. Inte heller framgår, framhåller motionärerna, vilka kriterier som regeringen kommer att använda vid valet av godkända organ. Motionärerna anser att regeringen brustit i tydlighet beträffande beskrivningen av de organ som kommer att få företräda de svenska konsumenternas intresse i internationella tvister. Enligt motionärernas uppfattning bör konsumenternas företrädare inte bestå av organ som samtidigt försvarar intressen hos grupper av producenter eller distributörer av varor och tjänster. I motionen namnges vissa fackliga organisationer och ekonomiska föreningar som motionärerna anser inte bör komma i fråga som godkända organ (LO, TCO och KF). Enligt motionärernas mening bör klargöras att endast myndigheter och organisationer som uteslutande har till uppgift att ta till vara konsumentintressen kan komma i fråga som godkända organ. I motionen föreslås att riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som i motionen anförts om kriterier för vilka myndigheter och organisationer som kan anmälas som godkända organ.

Utskottet delar regeringens bedömning att det med hänsyn till vad som föreskrivs i direktivets artikel 3 torde vara uteslutet att företag och företagsorganisationer kan utses till godkända organ. Yrkande 2 i motion L1 bör därför inte föranleda någon riksdagens vidare åtgärd, och utskottet avstyrker bifall till motionsyrkandet.

Enligt utskottets mening hade det varit ändamålsenligt om regeringen i förevarande proposition tydligare hade redovisat sin syn på frågan vilka svenska organ eller organisationer som i enlighet med artikel 3 bör komma i fråga för anmälan till kommissionen som godkända organ. Utskottet har emellertid, efter det att propositionen överlämnats till riksdagen, erfarit att regeringen har för avsikt att till kommissionen anmäla Konsumentombuds-

mannen som godkänt organ. Önskemålen i motion L2 torde därmed, enligt utskottets mening, till viss del vara tillgodosedda.

Utskottet har inte någon närmare kännedom om det föreligger intresse hos någon svensk konsumentorganisation att bli anmält till kommissionen som ett godkänt organ. Att väcka talan utomlands kan vara både omständligt och dyrt med hänsyn till att man troligtvis blir tvungen att anlita utländska advokater, översättare och andra experter. Därtill kommer risken att slutligt bli ålagd att betala motpartens rättegångskostnader eller i vart fall inte få ersättning för sina egna. För det fall en svensk konsumentorganisation i framtiden skulle framställa önskemål om att bli anmält som godkänt organ förutsätter utskottet att regeringen kommer att pröva en sådan ansökan med utgångspunkt i vad som föreskrivs i förbuds föreläggandets artikel 3. Om organisationen i fråga uppfyller direktivets krav och därtill har ekonomiska förutsättningar och realistiska möjligheter att både initiera och föra processer utomlands kan utskottet inte se några hinder mot att organisationen kan anmälas till kommissionen som ett godkänt organ. Utskottet kan inte se att det för närvarande finns behov av att ställa upp ytterligare kriterier för de organisationer som eventuellt vill bli anmälda som godkända organ. De tankegångar som förts fram i motion L1 att riksdagen skall godkänna de organ som anmäls till kommissionen kan utskottet inte heller ställa sig bakom.

Med det anförda avstyrker utskottet bifall till motionerna L1 yrkande 1 och L2.

Hemställan

Utskottet hemställer

1. beträffande *lagförslagen*

att riksdagen

dels antar regeringens förslag till lag om talerätt för vissa utländska konsumentmyndigheter och konsumentorganisationer,

dels med anledning av regeringens förslag antar av utskottet i bilaga 2 framlagt förslag till lag om ändring i lagen (2000:1024) om ändring i lagen (1970:417) om marknadsdomstol m.m.,

2. beträffande *tillämplig lag*

att riksdagen avslår motion 2000/01:L1 yrkande 3,

res. 1 (m, kd, fp)

3. beträffande *företag som godkända organ*

att riksdagen avslår motion 2000/01:L1 yrkande 2,

4. beträffande *organisationer som godkända organ*

att riksdagen avslår motionerna 2000/01:L1 yrkande 1 och 2000/01:L2.

res. 2 (m, kd, fp)

På lagutskottets vägnar

Tanja Linderborg

I beslutet har deltagit: Tanja Linderborg (v), Rolf Åbjörnsson (kd), Marianne Carlström (s), Stig Rindborg (m), Rune Berglund (s), Karin Olsson (s), Henrik S Järrel (m), Nikos Papadopoulos (s), Elizabeth Nyström (m), Marina Pettersson (s), Christina Nenes (s), Tasso Stafilidis (v), Kjell Eldensjö (kd), Berit Adolfsson (m), Anders Berglöv (s), Agne Hansson (c) och Ulf Nilsson (fp).

Reservationer

1. Tillämplig lag (mom. 2)

Rolf Åbjörnsson (kd), Stig Rindborg (m), Henrik S Järrel (m), Elizabeth Nyström (m), Kjell Eldensjö (kd), Berit Adolfsson (m) och Ulf Nilsson (fp) anser

dels att den del av utskottets yttrande som på s. 4 börjar med ”I likhet” och på s. 5 slutar med ”yrkande 3” bort ha följande lydelse:

Utskottet anser, i likhet med motionärerna, att det är en brist att förbuds-föreläggandedirektivet och det framlagda lagförslaget inte innehåller någon materiell lagvalsregel. En grundprincip inom den internationella privaträtten är att man skall försöka förhindra att flera länders lagar blir tillämpliga på ett och samma förfarande – en princip som inte upprätthållits i förevarande ärende. För att tillgodose kravet på rättssäkerhet måste de som skall efterleva den kollektiva konsumenträtten inom EES med någorlunda lätthet kunna bedöma vilka kriterier som gäller.

Det finns också andra än rent juridiska invändningar mot avsaknaden av en materiell lagvalsregel. I ett alltmer internationaliserat samhälle där integration och handelsutbyte länderna emellan skall stimuleras framstår behovet av en lagvalsregel som uppenbar. Den omständigheten att företag inte kan förutse vilka regler som kommer att tillämpas på deras marknadsföringsåtgärder i andra länder är knappast ägnat att främja en sådan utveckling. Företag som vill marknadsföra sina varor eller tjänster i flera olika länder kommer att leva i ovisshet hur man i respektive land kommer att bedöma marknadsföringen. En sådan ovisshet kan i värsta fall leda till att man avstår från att marknadsföra sina varor och tjänster på en internationell marknad och därmed inte tar till vara sina utvecklingsmöjligheter.

I valet mellan ursprungslandsprincipen och effektlandsprincipen framstår, enligt utskottets mening, den förstnämnda principen som den mest ändamålsenliga. En enskild näringsidkare kan då, med iakttagande av bestämmelserna i sitt eget hemlands lagstiftning, vara säker på att hans marknadsfö-

ringsåtgärder inte kommer att prövas enligt någon för honom okänd lagstiftning. Till saken hör nämligen att det finns inte oväsentliga skillnader mellan lagstiftningen på ifrågavarande område i de olika länderna. Det kan även finnas skillnader i fråga om lagtillämpningen, trots att lagarna kan synas identiska. Som redovisats i propositionen och i motionen föreskriver direktivet om elektronisk handel ursprungslandsprincipen, och enligt utskottets mening bör denna princip också få genomslag på ifrågavarande område.

Enligt utskottets mening bör regeringen verka för att få till stånd en ändring i förbudsföreläggandedirektivet som innebär att ursprungslandsprincipen skall tillämpas. I det sammanhanget är det angeläget att regeringen gör en översyn av den i Sverige gällande kollektiva konsumenträtten och bedömer dess konsekvenser för svenskt näringsliv i jämförelse med övriga EES-länder. En rimlig utgångspunkt för ett sådant arbete är att konsumenträtten inom EES i så stor utsträckning som möjligt skall vara harmoniserad.

Vad utskottet sålunda anfört bör riksdagen med bifall till motion L1 yrkande 3 som sin mening ge regeringen till känna.

dels att utskottets hemställan under 2 bort ha följande lydelse:

2. beträffande *tillämplig lag*

att riksdagen med bifall till motion 2000/01:L1 yrkande 3 som sin mening ger regeringen till känna vad utskottet anfört.

2. Organisationer som godkända organ (mom. 4)

Rolf Åbjörnsson (kd), Stig Rindborg (m), Henrik S Järrel (m), Elizabeth Nyström (m), Kjell Eldensjö (kd), Berit Adolfsson (m) och Ulf Nilsson (fp) anser

dels att den del av utskottets yttrande som på s. 7 börjar med "Utskottet har" och slutar med "och L2" bort ha följande lydelse:

Enligt utskottets mening är det anmärkningsvärt att regeringen i förevarande proposition inte redovisat några som helst kriterier för de organisationer som vill och kan komma i fråga som svenska godkända organ. Av propositionen att döma synes regeringen vilja ha full frihet att helt på egen hand och utan insyn från riksdagens sida välja den eller de organisationer som man vill anmäla till kommissionen. En sådan ordning bör riksdagen inte godta.

Utskottet anser det nödvändigt att valet av organisationer som godkända organ görs med stor omsorg och eftertanke. Som framhållits i motion L2 bör de valda organisationerna inte ha några som helst kopplingar till exempelvis fackliga eller kooperativa intressegrupper. I enlighet med tankegångar som förts i motion L1 bör regeringen återkomma till riksdagen och redovisa vilka organisationer man har för avsikt att anmäla som godkända organ.

Vad utskottet sålunda anfört bör riksdagen med bifall till motionerna L1 yrkande 1 och L2 som sin mening ge regeringen till känna.

dels att utskottets hemställan under 4 bort ha följande lydelse:

2000/01:LU3

4. beträffande *organisationer som godkända organ*

att riksdagen med bifall till motionerna 2000/01:L1 yrkande 1 och 2000/01:L2 som sin mening ger regeringen till känna vad utskottet anfört.

Särskilt yttrande

Direktivets genomförande – lagförslagen

Stig Rindborg, Henrik S Järrel, Elizabeth Nyström och Berit Adolfsson (alla m) anför:

De i propositionen framlagda lagförslagen innebär att Marknadsdomstolen ges behörighet att tillämpa den nya lagen om talerätt. Med anledning härav vill vi peka på att vi i motion 1999/2000:Ju413, väckt under den allmänna motionstiden, framfört den åsikten att Marknadsdomstolen bör avskaffas. I motionen anser vi att det finns goda möjligheter att föra över Marknadsdomstolens arbetsuppgifter till de allmänna domstolarna.

Vi vidhåller denna ståndpunkt också i detta lagstiftningsärende men har inte funnit skäl att nu återupprepa yrkandet.

Propositionens lagförslag

1 Förslag till lag om talerätt för vissa utländska
konsumentmyndigheter och konsumentorganisationer

2000/01:LU3

Bilaga 1

Av utskottet framlagt förslag till lag om ändring i lagen (2000:1024) om ändring i lagen (1970:417) om marknadsdomstol m.m.

2000/01:LU3
Bilaga 2

Härigenom föreskrivs att 1 § lagen (1970:417) om marknadsdomstol m.m. i paragrafens lydelse enligt lagen (2000:1024) om ändring i nämnda lag skall ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

1 §

Marknadsdomstolen handlägger mål och ärenden enligt

1. konkurrenslagen (1993:20),
2. lagen (1994:1845) om tillämpningen av Europeiska gemenskapernas konkurrens- och statsstödsregler,
3. marknadsföringslagen (1995:450),
4. lagen (1994:1512) om avtalsvillkor i konsumentförhållanden,
5. lagen (1984:292) om avtalsvillkor mellan näringsidkare,
6. produktsäkerhetslagen (1988:1604),
7. lagen (1994:615) om ingripande mot otillbörligt beteende avseende offentlig upphandling.

7. lagen (1994:615) om ingripande mot otillbörligt beteende avseende offentlig upphandling,

8. *lagen (2000:000) om talerätt för vissa utländska konsumentmyndigheter och konsumentorganisationer.*

Bestämmelserna i 14, 15 och 16–22 §§ tillämpas inte i mål eller ärenden enligt konkurrenslagen, lagen om tillämpningen av Europeiska gemenskapernas konkurrens- och statsstödsregler eller marknadsföringslagen. I mål enligt marknadsföringslagen tillämpas inte heller 13 a §. I stället gäller vad som föreskrivs i dessa lagar.